

הדואר הצבאי של העולם הזה

במילחמת יום הכיפורים שירת בני רמת הגולן. חודש ימים לאחר המלחמה קיבלנו הודעה מקצין העיר, כי צורה מבישה ביותר, שבנו נעדר. אנשי החיל לא טרחו למסור לנו דבר. בני, שהוא נשוי, השאיר את אשתו במצב קשה ביותר. פנייה לקצין גבוה, נענתה בתוספת לכתובת אחרת. למפקדו של בני! הסתתרות מאחורי מדים ותפקיד אינה פוטרת אותך מאחריות!

אב לכן נעדר, גבעתיים
 ככל שרוב זמן שהותי בשירות צבאי במילואים ובביקורי ביחידות אחרות סביבי, ההרגשה שאופפת אותי ורבים אחרים כאן, היא שכל גלי העלייה מרוסיה אינם מורגים שים. לא רואים כאן עולים חדשים וזה חורה מאוד לרבים. האם תוכלו לברר עניין זה ולתת תשובה

מכתב גלוי לחברי החיילים
 בזיון, מיסגה, שואה, או כל ביטוי אחר, לא יצליחו לתאר את מה שעשיתם בבחירות האחרונות. מהקו הראשון ברמת הגולן, בקור מקפיא ומצברוח מוקפא — אני כותב לכם מכתב זה. 42 אחוזים הצביעו בעד הליכוד! 42 אחוזים הצביעו בעד המילחמה הבאה! אני רואה אתכם בדמינוי — טבחים אפסנאים, נהגים, אנשי מיפקדה שלא טעמו טעם יריה אחת. פנו או טיל. קל מאוד לעשות דברים כאלה כל עוד לא בכנס פוגע הדבר. נתתם קול לאלו שיהרגו אתכם. האם הבחירה ברע היא הנקמה ברע? לא ולא! העלאת הטוב, שיפור המצב, בחירה בטוב יותר, הלווחם המיידית, זהו הפיתרון! נכון, את הנעשה אין להשיב, לפחות לא ברגעים אלו. יש לכם כמעט ארבע שנים לחשוב, להרהר, להתליט. עשו זאת בהגיון, בתקווה שארבע שנים אלו יגררו איכשהו. ואי, הצביעו מה שצריך להצביע, לא מעוותים לגמרי, לא נוקמים, לא חסרי טעם. עשו זאת, אחרת אין לנו תקומה.

רב"ט אברהם מלר, צה"ל

הולמת לכן? הרי לא ייתכן שרק מיספר לבן וזכיות יתר יהיו מנת חלקם של העולים, מה עם מיספר על דיסקית ובגדי חאקי?
טוראי דוד עידן, ד"צ 2834
 בגליון העולם הזה 1892 מופיע מיכתב למערכת בהתייחס דוד עידן, צה"ל. הריני להודיעכם כי החתום משה לא שלח מיכתב זה ואינו מזהה עם הדיעות המובעות במיכתב.
רב"ט דויד עידן, ד"צ 2790

הכתבה "האם הופקרו למוות" (העולם הזה 1899), הקפיצה אותי, כפי שהקפיצה בליספק רבים מפיקודי ומכריו של אותו מפקד, שהיה מעורב באסון מות שלושת הקצינים, בדרך לסגנה קטרינה. זכותו של הכותב למתוח ביקורת. ואפילו ביקורת חריפה, על שיקוליו של המפקד האחראי. אני מגיח כי ועדת החקירה תבי דוק את שיקוליו היטב. אולם אני לא הייתי ממחר להכריז עליו גיחה, ולרמוז באופן שקוף כאלו הפקיר המפקד את פיקודיו. כל המכיר את המפקד יודע כי מדובר בקצין שהוא היתגלמות המושג "אחרי".

סמל עופר פרק, ד"צ 2502
 כל הדברים שניכתבו בכתבה זו הינם אמת לאמתיה. אם קצין זה הינו דוגמא למושג "אחרי", הרי שלא המשך בדרכו באסון שבסגנה קטרינה. הביקורת החריפה על מעשיו הינה פועל יוצא של הפקרת חיילים למוות ומעשים שאין להם מקום בצה"ל.

כתבתו של זאב יפת על מנת הקרב בצה"ל (סיוט החמישית, העולם הזה 1897), אינה משקפת את המצב ביחידה שלנו. יחד עם התוספות למנת הקרב, אנחנו מאלתרים ארוחות לא רעות.
רב"ט שלמה לוי, צה"ל

תגובתו של זאב יפת: לא בכל היחידות מצב המזון דומה. ביחידות קיד מיות, במוצבים, המצב הוא כפי שתיארתו במוצבים אחרים, אף גרוע יותר. בבטיסות

הצעה מהפכנית

סיוך מסיבות הפרידה בארץ גושן (טנגו אחרון בסואץ, העולם הזה 1900), היה מיבצע לא-נורמלי. אבל מעיתון הלווחם החדושים ותמורות, ציפיתי להצעה מהפכנית: שכל יפהפיות תל-אביב תרדנה לקווים הקידמיים ותעזורנה לחבר'ה בעבודה שהיא נשית במהותה: הבישול. תארו לעצמכם את התמונה הבאה: אחת היפהפיות מטגנת את הלחם הזכור לרע, מגישה אותו לחייל החזור מסיוך. כל תלונות החיילים היו נעלמות כערף-עין. היפהפיות שערכו את תצוגות האופנה, בדקו גם את המצב במיטבחי המוצבים. שרונה מארש בין הצלחות והסירים — ראה תמונה.

נשים מעניינות. מה שאני יכול לומר על הגבר הזה: (א) שהוא גבר, (ב) שהוא מבין, רגיש ומעודד, (ג) שהוא אוהב לעזור, לתמוך ולקוות, (ד) שהוא יודע לאהוב ואוהב לאהוב, (ה) שהוא קצת נשוי וזו לא מגרעת. **חיים, ת.ד. 36738, תל-אביב**

קראתי בעיתונכם את הכתבה משה דין התמוטט (העולם הזה 1893) ושערות ראשי סמרו. אני בטוח שאם הייתם שומעים ברדיו קהיר את המילים שאתם כתבתם, הייתם שוברים את הרדיו. אתם יודעים על מי אתם כותבים? על אדם שהיה רמטכ"ל, שר-הקלאות ועכ" שיו שרה-ביטחון שלנו. הוא אדם מכובד שמעריצים אותו בכל העולם. אם הייתם ברוסיה או בארצות-ערב, לא הייתם כותבים מילים כאלה. אני מציע שתנצלו בפניו ותבקשו ממנו סליחה.

אברהם דאכוש, ד"צ 2737
 הגיעו לידי כמה גליונות של שבועונכם. ולאחר שקראתי בהם, בא לי ממש להקיא.

מהצורה שבה אתם מנצלים את זכר הקורבנות ואת בעיית הנעדרים, למטרותיי כם האישיות. לאחר שבבחינות להסתדרות הזכר שאין לכם סיכוי להכניס אפילו מנדט אחד לכנסת. באה לכם המלחמה האחרונה, כמתנה משמיים ממש, ומיד התחלתם לנצל אותה ואת כל הקשור בה למטרות פוליטיות. זה שאתם מבצעים לינץ ציבורי במשה דיין ובגולדה מאיר, זה די והותר, אינכם צריכים לנצל גם את זכר הקורבנות ואת בעיית הנעדרים.

יהודה עוזרי, ד"צ 2713
 בהתייחס למאמרו של יגאל לביבי על ההלם של סגן עמוס דבוש מההפגזה ונסיי עתו לכיוון נח"ל ים, (סיירת המזוהמים, העולם הזה 1891), ברצוני לציין שגם במצב זה שהיה, תחת ההפגזה הצפושה, דבוש זחל לוודא את מצב הנהג ולאחר מכן הגענו פעמיים, פעם בזחלם ופעם ב" טנק פיגוי, דבר שלא ציין בכתבה ולפי דעתי היה בזה לגרום לעוול לדמותו של עמוס. מקווה שתצינו זאת במדור מיכתבים למערכת.

אבי זלי, ד"צ 2611

פינת הסטודנט המגויים

"סטודנטים המשרתים בקו, יוכלו להמשיך את לימודיהם באמצעות חומר לימוד שישלח על-ידי האוניברסיטאות." (מן העיתונות)

קוקי לימון, ד"צ 3078